

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, adjunt a la presidència
ORIOL HUGUET, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**ELS PROFESSORS HAN DE PODER
SUSPENDRE TANT COM CALGUI**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Fer
l'estàtua

Suspendre massa

Qui es dedica a l'ensenyament aquests dies està corregint exàmens de setembre, una convocatòria de repesca que no acostuma a donar resultats gaire brillants. Potser seria millor per als alumnes fer aquests exàmens de recuperació al mes de juliol, quan tenen encara frescos tant la docència impartida durant el segon semestre com l'estudi fet per als exàmens de juny. El calendari, però, mana i imposa les seves lleis.

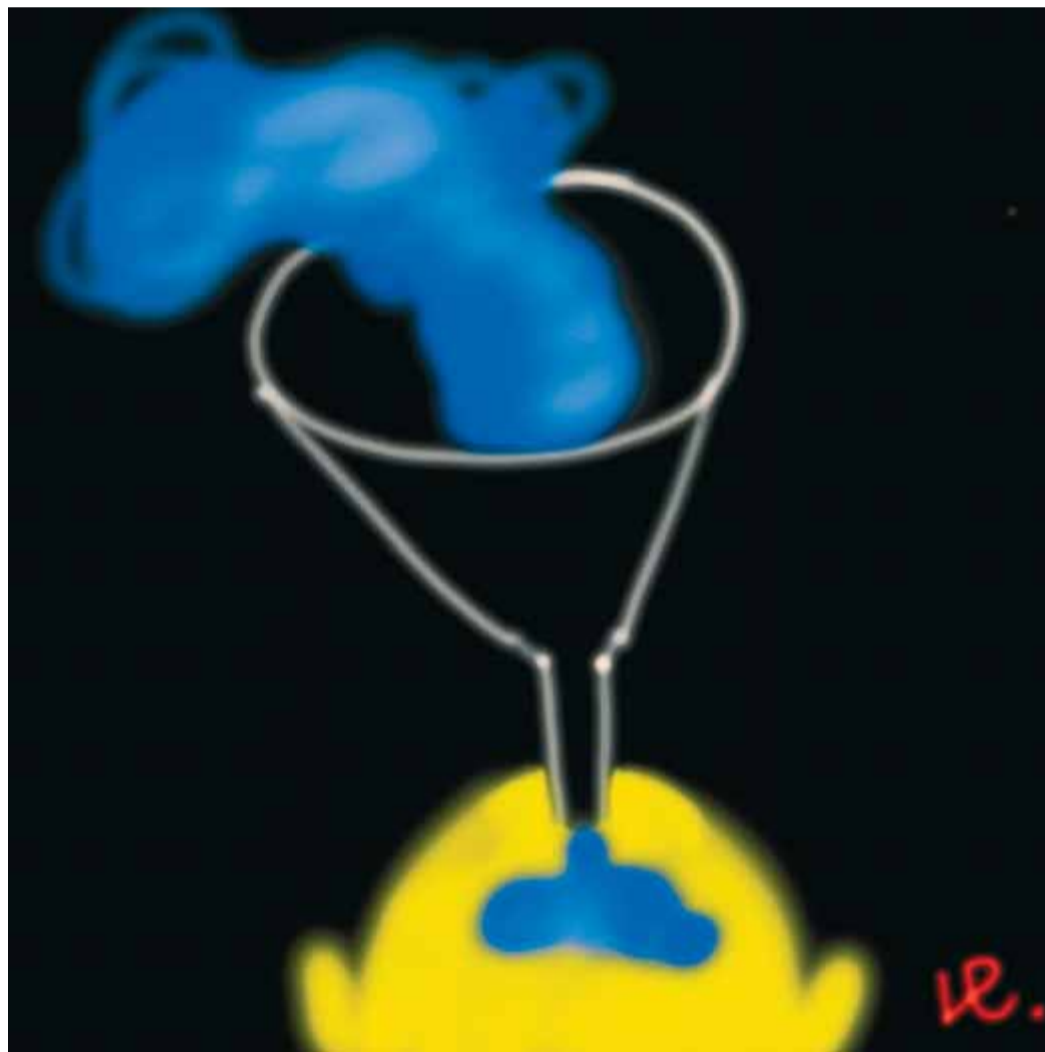
EN AQUESTA ÈPOCA DE DRETS GENERALITZATS i a l'alça molts alumnes assisteixen a les revisions d'exàmens. Acostumats al "progressa adequadament" durant anys, a alguns els costa assumir el propi suspens, en uns temps en què la lògica del "dret a l'aprovat" s'escampa com si fos un més dels drets fonamentals (tot i que em sembla que no figura en el nou Estatut). És per això que vull comentar una notícia que m'ha arribat fa poc a les mans.

EL JUTJAT NÚMERO SET DE VALÈNCIA va dictar el sis d'abril d'enguany una sentència que anul·lava la sanció imposada a un professor de matemàtiques d'un institut de secundària perquè "suspendia massa". Al mateix temps, reconeixia el dret del professor a ser indemnitzat pel dany moral sofert i establia alhora una multa a la conselleria d'Educació de la Generalitat valenciana per actuació temerària i per posar en qüestió el bon nom i el prestigi professional del professor. Les úniques dades que van motivar l'expedient de l'administració valenciana contra el professor es basaven en les protestes d'alguns alumnes.

EL PROFESSOR DE MATEMÀTIQUES pertany a un institut de Requena i hi portava vint anys plenament dedicat a la seva funció docent. És prou conegut que l'assignatura en qüestió és més difícil que altres matèries, però, segons el jutjat esmentat, cal tenir present en descàrrec del professor que el curs en què impartia la docència pertany ja a un nivell no obligatori d'ensenyament.

LA CONSELLERIA D'EDUCACIÓ VALENCIANA, en lloc de donar suport a un professor amb una llarga carrera professional, el qual respon a un interès efectiu per elevar el nivell de l'ensenyament (interès que hauria de compartir també l'administració), el sotmet a un llarguíssim expedient sancionador. El jutjat número set de València conclou que en cap cas es pot parlar de "greu pertorbació del servei" d'un professor; quan aquest creu que ha de suspendre tots els alumnes que no arriben a un determinat nivell. Com estableix la sentència, l'expedient disciplinari del govern valencià contra el professor va ser innecessari, desproporcionat, inconsistent i mancat de dades objectives que acreditessin les faltes imputades, atès que les declaracions dels estudiants i dels professors van acabar contradient-se entre si.

HI HA UNA ALTA CORRELACIÓ ENTRE EL NIVELL d'exigència d'un professor o d'una escola i el nivell acadèmic obtingut finalment. Un nivell d'exigència alt demana esforç i treball i genera de vegades frustració, en no aconseguir-se els resultats desitjats. Aquesta, però, és una mecànica en què es mou la tensió de la vida normal, ja sigui un institut o una universitat, i que prepara els estudiants per al món real. Estudiar per superar un examen és dur i és diferent que estudiar pel gust d'aprendre. Els exàmens, però, són una valoració que rep l'estudiant de quin ha estat el re-

CRUSPINERA

“Un nivell d'exigència alt demana esforç i treball i genera de vegades frustració, en no aconseguir-se els resultats desitjats. Aquesta, però, és una mecànica en què es mou la tensió de la vida normal”

sultat final del seu estudi i del seu esforç. La qualificació és necessària i cal per una qüestió d'ordre, d'estructura i de sistema. Tot i que la mesura objectiva només pot ser aconseguida rarament, perquè és molt difícil d'aconseguir, la qualificació és condició material indispensable per al creixement de l'aprenentatge.

EN LA VIDA LABORAL ELS EXÀMENS SÓN CONTINUS: un judici per a un advocat, una construcció per a un enginyer, una comptabilitat o una declaració de l'impost de societats per a un economista són situacions del dia a dia que comporten esforç i tensió i on els errors són cars. La feina del sistema educatiu és destriar qui serveix per a quina feina. Avui hi ha massa es-

tudiants a casa nostra que arriben a la universitat i que, després de tres o quatre anys suspent assignatures, veuen que han de deixar la carrera i que han perdut un temps preciós. Aquest fracàs no és bo: esmerça recursos públics a uns estudiants equivocats i els desvia dels estudiants que són efectius, i així, les seves beques, per exemple, estan molt per sota dels nivells europeus.

POTSER LA CAUSA D'AQUEST ERROR rau en el fet que es produeixen dues menes de perversions en les relacions pares-escola: exigències indegudes perquè "pago" a l'escola privada i exigències indegudes perquè "hi tinc dret" a l'escola pública. Les dues perversions tenen una arrel comuna, un esperit de riquesa mal entès.

TAMPOC NO ESTAN PROU VALORADES LES SORTIDES alternatives a la universitat i d'aquí plora també la criatura. Avui un bon tècnic i un bon operari, que treballi bé i que sigui expeditiu, poden guanyar-se la vida molt més bé que molts llicenciats. D'altra banda, el món és ple d'empresaris que han sabut crear grans empreses sense haver passat per la universitat. L'esperit emprenedor, el sentit de la iniciativa i l'instint per saber detectar oportunitats de negoci no es poden ensenyar a les aules. Per això, els professors han de poder suspendre tant com calgui. I per això celebri que un intent de judicialització d'un professor, que suspendia tant com ell creia que calia, hagi fracassat.

Marçal
Sintes

Diria que entre l'electorat d'ERC s'ha estès una notable sensació de perplexitat i desconcert. En bona part, per la desafortunada experiència del tripartit, culminada amb el no republicà a l'Estatut, un no desoït per bona part dels seus votants i que, a més a més, va provocar l'expulsió d'ERC del govern de la Generalitat. Però els problemes no han acabat aquí. I ara a la cúpula d'ERC se n'hi planteja un altre de gruixut. Perquè el relleu de Maragall per Montilla no és, de cap manera, una cosa que afecti exclusivament el PSC. La percepció que Montilla, amo i senyor del PSC, és menys catalanista i està també més compromès amb el PSOE que cap dels anteriors presidenciables socialistes està erosionant, em fa l'efecte, les expectatives electorals republicanes. Ocorre, així mateix, que avui són una gran majoria els que pensen que la cúpula d'ERC continua apostant per un pacte postelectoral amb el PSC, encara que aquest partit no guanyi. És a dir, que la cúpula d'ERC repetirà el que va fer a finals de 2003, quan va argumentar que governar amb Maragall reforçaria les conviccions catalanistes del PSC i el seu públic. Que aquests dies la cúpula d'ERC insisteixi, igual que fa tres anys, en l'equidistància no fa altra cosa que alimentar, tal vegada injustament, les sospites d'aquells votants republicans que, malgrat tot, s'estimarien més Mas de president que Montilla. Com han d'actuar Carod i Puigcerdós davant d'això? És complicat de dir, però, en tot cas, el que sembla evident és que fer l'estàtua, ocultar tàcticament quin és el *full de ruta* per després del dia 1 novembre, no és una bona idea.

m.sintes@hotmail.com